Романові Безпалківу

Я змалку боявся поганого ока. Зомлів
колись я на храмі в чужому селі, безпорадний.
Вже знаю про себе ту правду, яку я хотів.
Я знаю ту правду, що врешті подібна

на правду.

Розплющую очі в дитинстві.

Церкви і хати

іще не бляшані —

під снігом —

блищать наді мною.

Я торсаю двері.

Я мушу до хати зайти.

Бо я там прокинувся.

Я там завмер під стіною.

Ми завше найменші у сяйві,

а віра в обман

солодкий

у ловах зі страхом

довіку потрібна.

Я плакав у сінях родинних — я знаю цей стан,
я зиаю, чому моя правда на правду подібна.

Ми завше беззахисні в сяйві,

а віра в обман

спасенний

у ловах зі смертю

одвіку несхибна.

Співав я маржині у стайні — я знаю цей стан.
Я знаю, чому моя правда на правду подібна.

Заплющую очі в дитинстві.

Хати і церкви

темніють зі мною і кожна —

у хмарі —

на зламі.

Останньою стонкне

перервана тінь голови.

Залишиться погляд,

й дитина зомліє на храмі.